Crni petakanas je crni petak; crna da crnji ne može biti. Danas je u Hrvatskom saboru prihvaćen Godišnji izvještaj o radu DORH-a. Mnogi su godišnji izvještaji koji nisu smjeli biti prihvaćeni glatko prošli u Hrvatskom saboru. Međutim, ovogodišnji Godišnji izvještaj DORH-a je bio samo pozadina cijele priče. Raspravljalo se je o instituciji koja predstavlja, kako to kažu hrvatski zakoni, temeljnu instituciju koja se profesionalno brine, ili bi se bar trebala, poslovima kako bi se osiguralo poštivanje hrvatskih zakona. Građani nisu imali ni dosada Â povjerenja u DORH. Međutim, nitko nije vjerovao da će izvršna vlast nakon „packe“ iz Bruxellesa podržati državnu odvjetnicu. Ovdje imena uopće nisu važna. Važni su principi na kojima počiva država. Principi ne da nisu Â dovedeni u pitanje - oni su zgaženi. Zato je danas crni petak.

Od uspostave Lijepe Naše imamo institucionalnih problema. Sociolozi su znali da je najveći problem naslijeđena uniformnost građana koju je ustrajno kreirao prethodni sustav. Pojedinac nije važan, važno je društvo. Umjesto da se poradi na demokratskom odgoju nacije, pristupilo se je privatizaciji u kojoj su povlašteni dobili sve a ostali prijevremene mirovine čiju cijenu umirovljenici plaćaju siromaštvom. Toliko o hrvatskom kršćanstvu. Povlašteni su postali građani prvog reda. Zapravo su postali uzvišeni i nedodirljivi. Ostalima je ostavljeno što je ostalo. A ostalo je malo ili bolje rečeno ništa. Sve je podređeno povlaštenima. Da bi pojedinac ušao u klub povlaštenih najbolje je bilo zamijeniti svoju profesiju politikom. „Presvlačenje“ je postalo moderno. Postati vjerski obraćenik nije bilo loše ali ni približno tako učinkovito kao članstvo u naj-stranci – HDZ-u. Kako tada tako i sada. Jasno, građani su vidjeli i promatrali kako pojedinci preko noći postaju, gotovo, bogovi bez čijeg mišljenja nije moguće donijeti bilo koju i bilo kakvu odluku.

DORH i pravosuđe su u cijeloj priči odigrali presudnu ulogu. Na ovim stranicama „Zaprešić kao slučaj“ moguće je putem dokumenata identificirati kako funkcionira hrvatski institucionalni okvir. To je tragično, ali to još uvijek ne znači da se cjelokupni sustav podređuje povlaštenima. Zapravo, to nije značilo do danas. Danas je jasno da nisu bitni zakoni (što podsjeća na izjave u prethodnom sustavu kako se nije potrebno držati zakona kao pijan plota) bitni su povlašteni pojedinci.

Tako je interes pojedinaca podredio, ni manje ni više nego, cjelokupnu hrvatsku zakonodavnu vlast!

Kad neka politička opcija ostvari relativnu većinu na izborima tada formira koaliciju kako bi preuzela vlast i tako provela svoj politički program (uključivo ideologiju). Zato su koalicijski sporazumi kompleksni ugovori kao što to pokazuje, recimo, slučaj u Njemačkoj. Međutim, u

koalicijski ugovor nitko se ne usudi unijeti elemente koji dovode u pitanje nacionalne interese ili opstojnost države. Takvih koalicija nema. Tako sam tvrdio do današnjeg dana. U našoj zemlji takve koalicije ne da su moguće one postoje kao što je to pokazalo današnje glasanje u Hrvatskom saboru. Oni koji smatraju kako je podržavanje ovog i ovakvog DORH-a pogubno po budućnost Hrvatske trebali su napustiti Hrvatski sabor kako ne bi svjedočili sramnom ponašanju koalicije na vlasti. I ne samo to. Morali su jasno kazati što znčai njihovo podržavanje ove i ovakve politike DORH-a.

Prema tome, ne samo da Lijepa Naša boluje od karcinoma. Na žalost karcinom je metastazirao pa operacija nam teško može pomoći. Dijagnoza je poznata ali terapiju bolesnik teško će preživjeti. Postavlja se pitanje što učiniti? Za razliku od ljudi i ostalih živih bića čija se entropija ne može smanjivati društveni sustavi se mogu reorganizirati i tako smanjiti svoju entropiju (izliječiti karcinom). Drugo je pitanje postoje li snage koje će to učiniti. Za sada imamo stanovit broj političara koji su ušli u politiku kako bi mijenjali postojeće dramatično stanje. Tako su izjavili. Na žalost, do sada „novi igrači“ po svojim ciljevima zapravo nisu bili novi igrači već isti ili slični igrači onima na vlasti ali u drugačijim uniformama. Bijela kuga (jer obitelj ne da nije važna ona je štetna) i odlazak mladih prazne zemlju pa toliko očekivana i željena samostalna hrvatska država je postala nevažna, pa prema tome i nepotrebna, u samo trideset godina.

Navedeno i još mnogo toga što nisam naveo u ovom dadaističkom komentaru bit će obrađeno u knjizi koja će se temeljiti na dokumentima „Zaprešić kao slučaj“. Mislio sam objaviti kraću verziju kako bih svjedočio primjerom. Nakon današnje „podrške“ koju mi je dao Hrvatski sabor odlučnije i kompleksnije ću obraditi dostupne mi dokumente. Â Dakle, potrebno je napisati širu verziju kako bi buduće generacije hrvatskih građana shvatile zašto se je dogodilo ono što se je dogodilo o čemu danas možemo samo nagađati. Ono što je sigurno u ovoj i ovakvoj konstelaciji snaga nema nade da se bilo što dobro dogoditi.